

וכן אמר היחפץ חיים' שסוד ההקפות ביום קדוש זה, הוא שבשעה שרוקדים עם הספר תורה – לא לדרוך על רגלו או בגדו של אף יהודי בגלל כך.

ננצל את הימים הקדושים באהבה הזדדית, בתפילה ובשמחת התורה!

סיפור שקרה לפני איזה שנים באחד הישובים בארץ ישראל, היה שם משפחה בעל ואשתו אשר היו מנותקים מחיי תורה ומצוות, האשה היתה מרוחקת מכל זיק של תורה ומצוות, היה להם ילד קטן אשר הגיע לגיל לשלחו לבית הספר, ובמקום ההוא לא היה בית הספר חילוני כפי רוחם אשר יהיה מנותק לגמרי מהשגות ביהדות, אלא בית הספר היחידי שם היה "דת", דהיינו שלמדו לילדים שמירת המצוות. ההורים לא רצו לשלח את ילדם למקום רחוק בעוד גילו קטן וצעיר, לכן החליטו כי לעת עתה עד אשר יגדל קצת, לא יזיק לו אם ילך לבית הספר דתי, כי בין כך ובין אינו מבין כל כך, כי סוף סוף קטן בן חמש הוא. כן עשו, והילד התחיל לילך לאותו בית הספר. אחרי עבור איזה זמן שהילד למד באותו בית הספר, הגיע פעם הביתה ובין הדברים סיפר לאמו מה ששמע בשיעור בבית הספר, שיש לנו מצוה שציוונו השי"ת והוא להדליק נר לכבוד שבת קודש, ולכן ביקש הילד שגם אמו תתנהג ככה, שתתחיל משבוע זאת להדליק נרות שבת. האם אשר היתה רחוקה מדברים אלו, ענתה לילדה ואמרה תדע כי אצלנו אין נוהגים בדברים כאלו, וברצוני שלא תהיך לדבר עוד מזה. אני מצוה אותך ומודיעך כי הרוח של אותו בית הספר אינו לפני רוחינו, לכן אתה יכול לשמוע בבית הספר מה שלומדים שם, אבל אין זה ענין כלל אצלנו, ולא תבקש עוד שנעשה שום פעולה מה שאתה שומע אצל מורך ורבך.

אך לילד היה מדת העקשנות הטובה, ולא קיבל דברי

אמו ולא נכנסו דבריה בתוך אזניו, הוא חשב בעוז מחשבתו, איזה תחבולה יעשה שגם בביתו יהיו נרות דולקים בליל שבת קודש. הילד בן חמש חשב הרבה וגם עשה מעשה, הוא הלך לחנות שהכיר מכבר, שהיה סמוך ונראה לבית מגוריו, וביקש מבעל החנות שימכור לו שני נרות. בעל החנות אשר הכיר משפחה זאת, ידע שהם אינם מקיימים מצות ה', ולא עלה על דעתו כי הנרות נצרכים לצורך נרות שבת, אלא חשב כי בודאי יש להם יארציית, ולכך צריכים נרות נשמה, ועל כן נתן לו שתי נרות נשמה, אשר דולקים והולכים לזמן של מעת לעת.אותו ילד צעד הביתה בשמחה רבה, כאשר הגיע ערבו של יום השישי עוד לפני שקיעת החמה, לקח לו שתי הנרות אשר הוא בעצמו לא ידע מה הם, והדליקם בתוך חדרו לצורך שבת קודש, אך בכל זאת הבין לנפשו כי טוב יהיה לו יותר אם לא יגלה מעשיו לאמו, ולכן היה כל זמן ההוא היה נחבא בתוך חדרו, כי לא רצה שיוודע דבר מחמת גודל פחדו מאמו.הריח של הנרות הורגש בכל הבית, ולא עבר זמן מה, עד שאמו נכנסה לתוך חדרו לברר מה הוא הריח שהיא מרגשת ומריחה, היא פתחה הדלת וראתה שתי נרות יארציית דולקים, לגודל תדהמתה שאלה את הילד, אמור לי מה זאת?, הילד ענה לה: יש לי שתיים אחד בשביל האבא ואחד בשביל אמא, זה היה תשובת הילד, אשר רעד ופחד מקולות המיועדים להתפרץ נגדו. כאשר אמו שמעה תשובתו, וקול הילד הדהדה בלבה, כאילו אומר זה הוא נרות לכבוד יום השנה (יארציית) שלה ושל בעלה, היא שמעה בתוך אותה

התשובה, כאילו קול חזק מדבר אצלה ואומר, הלא אדם אינו חי לעולם ועד, מוטב לעשות תשובה בעוד הנר בוער, ולא להזדקק ליסורי גיהנם, ולחכות ליום היארציית שהבן אולי יעשה דבר לטובת תיקון נשמתם, היא החליטה אז לשוב בתשובה שלימה, היא וכל משפחתה,

התחילו לאט לאט עד שנעשו שומרי תורה ומצוות בכל פרטיה ודקדוקיה. כל זאת קרה בזכות הילד אשר בתמימות נפשו רצה לכבד את השבת, וזכה בזה להחזיר כל המשפחה לשורשה. והיה נראה לעין כל, כי מסבב כל הסיבות עשה כן שישלחו את בנם לאותו בית ספר תורני, כדי להצילם מרדת שחת. (בפיקודיך אשיחה).

הלכות...

כותב הזוהר הקדוש על מעלת הלילה הגדול הזה ואומר: "ביום השביעי של חג הסוכות, הוא סיום דינו של האדם ובו יוצאים הפתקים מבית המלך ונמסרים ביד המלאך הממונה. באותה שעה נחתמים הדינים ומסתיימים הקיטרוגים מהעולם". ננצל את הלילה הגדול והנורא הזה. בעזרתו יתברך.

תפילת שחרית בהושענא רבא בבוקר יום הושענא רבא, יזהר שלא להתפלל תפילת יח' קודם הנץ החמה, אלא אם כן בשעת הדחק כשהציבור עייפים ביותר, ואי אפשר להם להמתין לנץ, שאז יכולים להתחיל בברוך שאמר משעלה עמוד השחר (27 דקות קודם הנץ). ואחר עלות השחר יטול ידיו בלא ברכה, ויברך את כל ברכות השחר.

ואם לא ישן בלילה יברך ברכות התורה רק ע"י אחר שישן, כי המברך ברכות התורה קודם עלות השחר כשהיה ער בלילה – הרי זה לבטלה.

יציאה מהסוכה בשמחת תורה אע"פ שגמר לאכול ביום השביעי בסוכה, לא יסתור סוכתו, אך יכול להוציא ממנה את הכלים מן המנחה ולמעלה, ומתקן הבית ל"ט אחרון.

אסור לאכול בשמיני עצרת בסוכה, כדי שלא יהיה נראה כמוסיף על המצוה, ואם אין לו מקום ראוי לסעוד על המצוה, ויכול לפחות בסך 4 על 4 טפחים לפוסלה, כדי שיהיה היכר שיושב בה שלא לשם מצוה.

סדר הקפות בשמחת תורה, אין לקשקש בפעמוני הרימונים של הס"ת בשמחת תורה, דחכמים הנירו רק מחיאות כפים וריקוד, שהוא שבות קל, אך לא להשמיע כלי שיר שבנקל יכול לעשות מלאכה.

כשעושים ההקפות עם ספרי התורה מותר לזקנים וחולים הסובלים מחולשה לישב בין הקפה להקפה, ודי שיעמדו לכבוד ספרי התורה בעת ההקפה בלבד, אך הבריאים חייבים לעמוד אף בין ההקפות עד שיוחזרו הספרים להיכל.

דיני תשמישי מצוה, הלולב ומיניו, והערבה לאחר החביטה אין לנהוג בהן ביזיון ולהניחן למרמס רגל, אלא יניחם בצדי רשות

בס"ד. העלון יוצא לעלוי נשמת:

גבריאל בן שמחה, רותו בת מרים, מרדכי בן אסתר, חוה בת נחמה, אברהם בן חוה, ראיסה בת חוה, אבירה בת חוה, דניאל בן אבירה, מננה בת חוה, ת.נ.צ.ב.ה.

בס"ד

כמה טוב ה'

בס"ד

בחצות בית ה' אלונינו

במוצאי השבת הקדושה יגיע ליל ה' הושענא רבא' המכונה אף בפי רבותינו ז"ל 'ליל החיתום', אשר כותב הזוהר הקדוש כי בסיום הלילה הזה נמסרים הפתקים לממונים ויוצא הכרוז בשמיים ומודיע מה יהיה לכל אחד בדינו, ועל כן ניתן לילה גדול זה ללימוד תורה ותפילה מעומקא דליבא על מנת לשנות לטובה את כל אשר נכתב ונחתם בראש השנה ויום הכיפורים.

מסופר כי פעם אחת, בליל יום הושענא רבא, נכנס הרבי הקדוש, ר' אברהם אלימלך מקארלין ז"ע אל בית המדרש וראה שני אברכים המשוחחים ביניהם בשיחת חולין. מיד ניגש אליהם ברעד ואמר:

"מן הסתם ששני אברכים יקרים

כמוכם מדברים כעת בדברים

דחופים עד למאד אשר אין אפשרות

לדחותם, אולם, הקשיבו לי בניי,

ודעו כי יותר עדיף לשוחח בעניינים

דחופים אלו בעת תפילת 'כל נדרי'

בליל יום הכיפורים, מאשר לדבר

בלילה קדוש ונורא זה, שגדולה

מעלתו מליל יום הכיפורים הגדול".

מטעם זה, כתב ה'שפת אמת' נקרא יום

זה 'הושענא רבא', שהוא יום ערבה, לומר שגם יהודי שהוא בחינת 'ערבה' כרשע ללא תורה ומצוות, ביום זה יכול להיוושע ישועה גדולה (הושענא רבא)!!!

מספרים על אחד מחסידי האדמו"ר בעל ה'דברי חיים' מצאנז ז"ע, אשר באחד הימים נוצר ויכוח ממוני בינו לבין המחותן שלו. החליט החסיד להגיע אל הרבי ולשאול אותו מה דעתו. הימים היו ימי תשרי, ימים שבין ראש השנה לכיפור, וכל פעם שניסה החסיד להיכנס אל הרב, לא הצליח כיוון

שהרבי היה עסוק וטרוד בהכנה ליום הכיפורים. והנה, ביום 'הושענא רבא' לפנות ערב, החליט החסיד כי הלילה יכנס הוא אל הרבי בכל מחיר, יהיה אשר יהיה, מפני שלאחר מכן יגיע יום טוב של שמחת תורה ואז כבר לא יוכל לדבר עם הרבי על כך.

לפתע, כששמע הרבי מישהו הנמצא בסוכה, פתח את עיניו וראה את החסיד, ומיד נפלו הדברים מידו. רעד החסיד ונבהל, בחושבו כיצד הפריע לרבי ברגעי דבקוהו בה' יתברך לצורך ענייניו האישיים, ואז פנה הרבי אל החסיד ואמר: "מה רצונך?". והחסיד פתח פיו ברעדה. שמע זאת הרבי בסבלנות עד הסוף, ואז כשסיים החסיד את משאו, עצם האדמו"ר את עיניו וזעק מקירות ליבו: "אוי רבנו של עולם, אוי, הלא זכינו לכאלו מתנות עצומות וטובות מהקב"ה- היו לנו 40 ימי סליחות מרוממים בחודש אלול, חודש

הרחמים והסליחות. אחר כך זכינו להמליך את ה' בראש השנה ולהתרומם ולהתקדש בעשרת ימי תשובה, ואף להתנקות ולהיטהר ביום הכיפורים. בסיום יום הכיפורים זכינו לימים נעלים שבין כיפור לסוכות, ואז אף הגיעו ימי חג הסוכות הנעלים והשמחים, עד ליום הגדול והנורא הזה של הושענא רבא. והנה כעת, נותר לנו

לפתע, כששמע הרבי מישהו הנמצא בסוכה, פתח את עיניו וראה את החסיד, ומיד נפלו הדברים מידו. רעד החסיד ונבהל, בחושבו כיצד הפריע לרבי ברגעי דבקוהו בה' יתברך לצורך ענייניו האישיים, ואז פנה הרבי אל החסיד ואמר

עוד רבע שעה אחרונה עד סיומה של הושענא רבא, אשר היא פסגת הפסגות של כל זמני ימי התשובה, אשר בהם אפשר לתקן הכל יותר מכל הימים שהיו עד כה, ואתה בא להפריע לי כעת בפסגת הפסגות בדברים בטלים!?! הלא אם היית יודע גודל ושיעור מעלת רגעים אלו של הושענא רבא, היית עוזב הכל ועוסק בתשובה ולימוד התורה הקדושה".

סגולות לסוכות ושמחת תורה!

1) מובא בספר 'רפאל המלאך' בערך 'דיבור': "הנעשה אילם פתאום או שהחל לגמגם - יניחו בפיו קליפת אתרוג ויחזור לדבר!".

2) כותב ר' חיים פלאג'י זצ"ל: "היוצא לדרך, יקח מעט ערבות שהשתמש בהם להושענות' או שלפחות ידע היכן הן מונחות בביתו, ובשעת סכנה ח"ו יאמר: "אני והו הושיעא נא". וכן הנושא ערבות מסיר את פחדיו".

3) מובא בליקוטי מהרי"ח: "סגולה לזרע של קיימא, לבשל במים את שיירי הערבות אשר נחבטו ביום הושענא רבא ולשתותם".

4) אמר האדמו"ר מבעלז זצ"ל: "המתפלל את תפילות שמיני עצרת בכוונה - מובטח לו שכל תפילותיו שלא זכו להתקבל במרומים במשך השנה, יעלו ויתקבלו ביום זה במרומים, וזהו יום מסירת הפתקים בשעת מוסף.

במשפחה

"הפורש סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים" - הסוכה רומזת על השלמות והשלום בחיינו. ובכלל, כל מטררתם של ימי החגים והמועדים הוא לתת לנו עצירה ממירוץ החיים המתיש, איחוד של המשפחה, חיבור וחיזוק הקשרים עם האשה והילדים הטענת המצברים של הגוף והנפש לכל אחד מבני הבית.

לכן, עבודה גדולה וחשובה היא לתת יחס טוב ואוירה נינוחה ונעימה באוירת החגים. לתת לכל אחד מבני הבית לבוא לידי ביטוי, ולהשרות אווירת חג של שמחה ואחדות שיגבשו את המשפחה. לעיתים ניתן לשמוע משפטים קשים כמו: "כל השבוע וכל השנה אתה עסוק, ועד שאתה סוף סוף

פנוי ובחופש - אתה לא מתייחס אלינו מספיק". לכן, יש לבוא מוכנים לימים גדולים אלו, ולבנות את המשפחה בצורה הטובה ביותר.

מעשיות מחזקים

בכל לילה מיימי חג הסוכות נוהגים לקיים זכר לשמחת בית השואבה: שהיו נוהגים בבית המקדש בכל לילה בחג הסוכות. בזמן שבית המקדש היה קיים, נהגו בלילות חג הסוכות לשאוב מים למצוות 'ניסוך המים', ותוך כדי הקרבת הקורבנות של החג, היו באים הכל לשמוח בשמחה זו.

זקני הדור וגדולי התורה בכל הדורות היו באים לרקוד ולשמוח, מקפצים באוויר בשמחה זו ואף זורקים באוויר שמונה אבוקות של אש בכדי להגיע לשמחה של מצווה בחג הסוכות.

סיפר הגה"צ ר' אריה שכטר זצ"ל: "בשמחת תורה היינו רוקדים עם ה"חזון איש" זצ"ל. אנשים היו מרימים אותו על כסא ורוקדים אתו, כולם היו רוקדים בהתלהבות - "צדיק כתמר

יפרח", "אור זרוע לצדיק", והוא לא אהב את זה ולא סבל את זה. ובכל זאת מה ביכולתו לעשות מול כולם? בהזדמנות הראשונה שהיתה לו היה מחליק מן הכסא ועובר לרקוד עם הציבור. בשניות הראשונות אנשים אפילו לא שמו לב, עד שהבחינו שהם רוקדים עם כסא ריק. הוא היה בן שבעים, עם זריזות שלא תאמנו!. משתחל בשקט מן הכסא ורוקד עם הציבור.

כל לילה של שמחת בית השואבה, הוא היה מאיר מרוב שמחה!. כשהיו מגיעים התלמידים בלילות שמחת בית השואבה, הוא היה מוזג לכל אחד כוסית יין ואומר להם: "בואו נעשה ריקוד!". תוך כדי שהוא רוקד היה עושה כל מיני אקרובטיקות שלא יאמנו. כמה פעמים הוא יושב על המטה בישיבה מזרחית. אנחנו היינו שרים והוא היה מנצח עלינו. עד שהיה מתעייף ואומר לנו: "עכשיו נשיר כי בשמחה תצאו", ואנו ידענו שצריך לסיים. האדמו"ר הקדוש רבי יואל מסאטמר זצ"ל בגיל שמונים וחמש ולמעלה מזה, היה רוקד במשך שלושה ימים רצופים כמה שעות!. הוא נהג לעשות הקפות בהושענא רבה, בשמיני עצרת ובשמחת תורה.

בשמחת בית השואבה שואבים רוח הקודש לכל השנה ע"י שמחת המצוה. סיפר הרב א.ד. משמשו של הרבי מטלנא זצ"ל: "באחד מימי חול המועד סוכות, כשחזרנו עם הרבי לכיוון ביתו בשכונת 'בית וגן', עברנו ליד מקום מסוים שערכו שם 'שמחת בית השואבה'. לא היתה זו שמחה של סוג אנשים תורניים המשמיעים שירים של יראת שמיים ורוצים לשאוב רוח הקודש, אלא היתה זו מסיבה של אנשים ריקים ופוחזים שהשמיעו

שירים משונים, בקולות רעש והמולה מחרידים. היה הדבר נשמע כמסיבה פרועה של ארחי פרחי ולא של מסיבת קודש של שמחת בית השואבה.

אחד מיושבי המכונית העיר על כך ואמר מילים של גנאי על מסיבה זו. ברגע ששמע הרבי זי"ע את דבריו, החוויר ממש וגער בו בחוזקה: "ישנם פה יהודים

העורכים שמחת בית השואבה, ושמחים כדעתם, ואתה כך מדבר עליהם. אני מבקש ממך לא לעלות איתי יותר לרכב!".

"כיצד יכולים לדבר סרה בבני ישראל היקרים מפז ומפנינים, השמחים בשמחה כה קדושה של בית השואבה?".

ומיד ציווה הרבי דבר פלא - "אנא עצרו לי ליד המסיבה של אותם אנשים, מעוניין אני להשתתף עימם בשמחה ולרקוד איתם, בכדי להוכיח לכם שהם אנשים טובים ומעשיהם רצויים".

ניסינו לשדלו שלא צריך לרדת לשם, שהרי מה לרבי הקדוש ולחברת אנשים בסגנון ירוד. אך הרבי שראשו בשמים לא חס על כבודו, רק כבוד שמים במחשבותיו, והוא צריך עכשיו לכפר על דברי בן ביתו שהוציא לעז על עם ישראל. ממש כרבי לוי יצחק מברדיטשוב בשעתו, ירד הרבי מן הרכב צמוד לסוכה של אותם אנשים ונכנס למקום שמחתם. אותם אנשים היו המומים עד עמקי נשמתם, הם אף התביישו מה עושה הרבי הקדוש במקום כזה ובשירים כאלו ומיהרו להחליף את השירים. הרבי לא ויתר להם, הוא אחז בידיהם והחל

לרקוד עימם במשך כחצי שעה.

כשאנו עומדים מהצד ולא מאמינים למראה עינינו. למרות חולשתו, רקד בין יהודים פשוטים וטובים, ושמח עימהם בשמחת בית השואבה. "כבוד גדול לא נחלנו מזה", מספר א.ד., "אבל כבוד שמים התרבה, וראינו מה זה צדיק אמיתי החרד לדבר סרה בבני ישראל מספרים על בעל הישמח ישראל' מאלכסנדר זי"ע אשר ראה פעם אחד אדם השמח מאד בשמחת תורה, עד כדי כך שעשה תנועות משונות בריקודו לכבוד התורה שהיה נראה כאחד שיצא ח"ו מדעתו. אותו איש היה חשוך בנים שנים רבות. הביט בו האדמו"ר בעורגה ואמר: "מסופר נבביא על מיכל בת שאול, אשר צחקה וביזתה את דוד המלך בליבה בגלל שהיה רוקד ומפזז לכבוד התורה. ומה נענשה בגלל כך? - אומר הנביא "ולמיכל בת שאול לא היה ולד עד יום מותה". אם כך העונש של הבז בליבו למי שרוקד ומפזז לכבוד התורה, אזי מרובה מידה טובה, וממילא מי שמבזה עצמו לכבוד התורה ורוקד בכל גופו - ראוי שיהיה לו ישועה ויזכה לבנים". באותה שנה, נתקיימו דברי רבנו ואותו האיש נפקד בבן זכר.

וכיצד מסנגר עליהם ומשתתף עמם בשמחתם". "כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה - לא ראה שמחה מיימיו", אומרת הגמרא בסוכה. התנא רבי יהושע בן חנניא תיאר את מעשי התנאים בחג הסוכות ואמר: "כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה, לא ראינו שינה בעינינו. כיצד?... שעה ראשונה נכחנו בהקרבת תמיד של שחר. משם ניגשנו לתפילה; משם שבנו לצפות בקורבן מוסף; משם לתפילת המוספין תפילה מיוחדת אותה מוסיפים בחג. משם לבית המדרש ללמוד תורה. משם לאכילה ושתיה. משם להתפלל מנחה. משם ניגשנו לצפות בתמיד של בין הערבים, מכאן ואילך לשמחת בית השואבה שנערכה כל הלילה.!

הימים הנוראים והקדושים שהחלו בחודש אלול, המשיכו בראש השנה, יום כיפור וחג סוכות מגיעים לשיאם ביום שמיני עצרת - שמחת תורה. הגאון מוילנא אמר בדרך רמז משלי לא, כה על הפסוק: 'עוז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון: 'עוז' - זה ראש השנה, שהקב"ה יושב על כסא דין בעוז לשפוט כל יושבי תבל. 'הדר' - זה סוכות שנטלים פרי עץ הדר כמצות היום. 'ותשחק ליום אחרון' - זה יום אחרון של חג, שמיני עצרת, שעליו נאמר: 'והיית אך שמח'. הגמרא אומרת עירובין נד כלל: "החש בראשו - יעסוק בתורה". הסביר זאת רבי יחזקאל מקאזמיר זי"ע ואמר: "החש בראשו - שלא השתדל והתאמץ כראוי בראש השנה, יעסוק בתורה' - ישלים עצמו ביום שמחת תורה, על ידי שירבה בשמחה ותפילה מעומק ליבו, ובכך יזכה לישועה שלא זכה לה אף בר"ה.

מספרים על בעל הישמח ישראל' מאלכסנדר זי"ע אשר ראה פעם אחד אדם השמח מאד בשמחת תורה, עד כדי כך שעשה תנועות משונות בריקודו לכבוד התורה שהיה נראה כאחד שיצא ח"ו מדעתו. אותו איש היה חשוך בנים שנים רבות. הביט בו האדמו"ר בעורגה ואמר: "מסופר נבביא על מיכל בת שאול, אשר צחקה וביזתה את דוד המלך בליבה בגלל שהיה

רוקד ומפזז לכבוד התורה. ומה נענשה בגלל כך? - אומר הנביא "ולמיכל בת שאול לא היה ולד עד יום מותה". אם כך העונש של הבז בליבו למי שרוקד ומפזז לכבוד התורה, אזי מרובה מידה טובה, וממילא מי שמבזה עצמו לכבוד התורה ורוקד בכל גופו - ראוי שיהיה לו ישועה ויזכה לבנים". באותה שנה, נתקיימו דברי רבנו ואותו האיש נפקד בבן זכר.

סיפר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א: "מכיר אני אישית אחד מבני חבורתנו שהמתין כמה שנים לילדים, אך לא זכה. מה עשה? שמע אותו אדם על המעלה והסגולה של הריקודים בשמחת תורה, והחליט באותה שנה לרקוד עד כלות הכוחות בשמחה מיוחדת במינה, עד שביזה את עצמו כל כך כמו שכתב הישמח ישראל'. וראינו במו עינינו, כי כעבור תשעה חודשים נולדה לו בתו הבכורה. בשמחת תורה שנה אחר כך, שוב רקד באופן מיוחד שחשבו כי יש פה אדם שהשתגע מרוב שמחה, וזכה באותה שנה לבן זכר.

סיפר אותו בן קהילתנו את הסגולה לחברו שגם היה מעוכב בלי ילדים, והחליט חברו לנסות זאת. אך כיוון שהתבייש לרקוד בצורה מוגזמת ליד חבריו, החליט לנסוע לשמחת תורה ל'מושב' שלא מכירים אותו, ושם רקד עד שהתבזה לכבוד התורה... ובאותו שנה, בחודש תמוז הכניס את בנו בכורו בבירתו של אברהם אבינו".

בשמחת תורה היה רבנו הק' בעל 'חקל יצחק' זי"ע רוקד עד כלות הנפש וקופץ בכל הקפה קפיצה אחת מאמצע בית מדרשו הגדול עד לארון הקודש. אחד מחשובי החסידים תיאר זאת באומרו: "ראיתי את הרבי אינספור פעמים, ועדיין אני עומד ומתמה על מה שראיתי בשמחת תורה, האם היה זה הרבי או מלאך מרוב שמחתו במצווה".

מספרים כי האדמו"ר רבי דוד מקאצק זי"ע היה נוהג לעיתים להתפלל ביחידות (וסוד ה' ליראיו). שנה אחת בשמיני עצרת, הבחין אביו רמ"מ מקאצק זי"ע כי בנו לא נמצא בבית הכנסת. מיד שלח לקרוא לו להתפלל עימו בבית הכנסת ולא להעדיף תפילות ביחיד מפני: "שביום זה של שמחת תורה חותמים גזר דינו של כל אדם בעניין הפרנסה. וכדי להוציא כאור דינו צריך להתפלל בציבור. ורמז לכך כתוב בפסוק: "והיית אך שמח", שלמדו חז"ל (סוכה מה) כי הוא בא לרבות יום אחרון של חג לשמחה. ואם ניקח סופי תיבות של 'והיית אך שמח, נקבל את שמו של המלאך הממונה על הפרנסה. לרמוז שבסוף החג - בזמן שמחת תורה קובעים לאדם את הפרנסה שירוויח כל השנה, על ידי התפילות והשמחה לכבודה של תורה".

יום גדול וקדוש, יום שבו אנו מתייחדים עם הקב"ה לבדנו וישתדל האדם להתפלל מעומקי ליבו בתפילות המיוחדות בהן נקבעת הפרנסה, וישמח בכל עוז עם התורה.

"ובעיקר יזהר האדם", אמר הרבי מרוז'ין, "שיהיה באהבת רעים אמיתית עם כל סביבתו, וירדוף אחר השלום. כי אם יבחין האדם יראה שביום זה ישנן הרבה מריבות בין אנשים".

וכן אמר ה'חפץ חיים' שסוד ההקפות ביום קדוש זה, הוא שבשעה שרוקדים עם הספר תורה - לא לדרוך על רגלו או בגדו של אף יהודי בגלל כך.